

и Долня Ореховица, Полекраище, Лясковец, Елена, Трявна, Дряново, Габрово; минали и в Тракия, дето обиколили: Казанлък, Ст.-Загора, Чирпан, Пловдив (през май), Перущица, Т.-Пазарджик, Карлово, Копревщица, Панагюрище, София и през Етрополе се завърнали в Ловеч. Отец Матей продавал своите книжки, а Левски се срещал с младежи, със стари хора и чорбаджии, разнасял в „Дунавска Зора“ издаван от Д. Войников в Браила подхвърлял им дума за освобождение, за възстание, за оръжие и раздавал напечатани прокламации¹⁾. Младежите, макар в ограничен брой, се увеличавали, възбуждането им се разигравало, обаче старите, опитните, патилите от турския ятаган, както и богатшите по интерес и за спокойствие, намирали, че плановете на Левски не могат да доведат добри резултати, ако не дойдат на помощ външни християнски държави (Сърбия и Русия). Освен това, него време всички се вълнували от борбата с гърците, та нямали нужното спокойствие и търпение да се проникнат по-дълбоко от идеите на Левски. Старите приятели на всякъде били отново обиходени и апостола останал зачуден, като видел, че почти никъде привържениците не са се увеличили. Дялото въобще се движело мудно. Това нещо е твърде обяснимо. Ние и днес виждаме, колко мъчно проникват нови идеи в нашето общество, макар да не са свързани с някаква опасност, ма-

¹⁾ Архив. на Найден Геров, т. I, стр. 296.